

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

ZALECENIA

EUROPEJSKA RADA DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO

ZALECENIE EUROPEJSKIEJ RADY DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO

z dnia 6 marca 2023 r.

zmieniające zalecenie ERRS/2015/2 w sprawie oceny skutków transgranicznych oraz dobrowolnej wzajemności środków polityki makroostrożnościowej

(ERRS/2023/1)

(2023/C 158/01)

RADA GENERALNA EUROPEJSKIEJ RADY DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽¹⁾, w szczególności załącznik IX do tego porozumienia,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ⁽²⁾, w szczególności art. 3 oraz art. 16–18,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽³⁾, w szczególności art. 458 ust. 8,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE ⁽⁴⁾, w szczególności tytuł VII rozdział 4 sekcja II,

uwzględniając decyzję Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2011/1 z dnia 20 stycznia 2011 r. ustanawiającą regulamin Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ⁽⁵⁾, w szczególności art. 18–20,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapewnienia skutecznych i spójnych krajowych środków polityki makroostrożnościowej istotne jest uzupełnienie uznawania wymaganego na podstawie prawa Unii dobrowolną wzajemnością.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 27.06.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 27.06.2013, s. 338.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 58 z 24.2.2011, s. 4.

- (2) Zasady dotyczące dobrowolnej wzajemności w odniesieniu do środków polityki makroostrożnościowej określone w zaleceniu Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2015/2 ⁽⁶⁾ mają zapewniać, aby wszelkie środki polityki makroostrożnościowej oparte na ekspozycji aktywowane w jednym państwie członkowskim były odwzajemniane w pozostałych państwach członkowskich.
- (3) Zgodnie z zaleceniem Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2017/4 ⁽⁷⁾ zaleca się, aby odpowiedni organ aktywujący, zwracając się do Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) o objęcie wzajemnością, zaproponował maksymalny próg istotności, poniżej którego ekspozycja indywidualnego dostawcy usług finansowych na zidentyfikowane ryzyko makroostrożnościowe w jurysdykcji, w której organ aktywujący stosuje środek polityki makroostrożnościowej, może być uznana za nieistotną. W razie konieczności ERRS może zaproponować inny próg.
- (4) Decyzja Wspólnego Komitetu EOG nr 79/2019 z dnia 29 marca 2019 r. zmieniająca załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG[2019/2133] ⁽⁸⁾ włączyła dyrektywę 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 575/2013 do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (Porozumienia EOG) ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2020 r. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 ⁽⁹⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/873 ⁽¹⁰⁾, które wprowadziły istotne zmiany do dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zostały włączone do Porozumienia EOG na mocy decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 383/2021 z dnia 10 grudnia 2021 r. zmieniającej załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG ⁽¹¹⁾ oraz decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 301/2021 z dnia 29 października 2021 r. zmieniającej załącznik IX (Usługi finansowe) do Porozumienia EOG ⁽¹²⁾. Dyrektywa (UE) 2019/878 i rozporządzenie (UE) 2020/873 mają obecnie zastosowanie w Norwegii.
- (5) Ze skutkiem od dnia 31 grudnia 2020 r. instytucje kredytowe posiadające zezwolenie w Norwegii podlegają: (i) buforowi ryzyka systemowego w odniesieniu do ekspozycji zlokalizowanych w Norwegii na poziomie 4,5 %, zgodnie z art. 133 dyrektywy 2013/36/UE; (ii) 20 % wartości minimalnej średnich wag ryzyka (ważonych ekspozycją) dla ekspozycji na nieruchomości mieszkalne zlokalizowane w Norwegii, zgodnie z art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (mającej zastosowanie do instytucji kredytowych stosujących metodę ratingów wewnętrznych (IRB)); oraz (iii) 35 % wartości minimalnej średnich wag ryzyka (ważonych ekspozycją) dla ekspozycji na nieruchomości komercyjne zlokalizowane w Norwegii, zgodnie z art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (mającej zastosowanie do instytucji kredytowych stosujących metodę ratingów wewnętrznych (IRB)). Władze norweskie zapewniły okres stopniowego wprowadzania bufora ryzyka systemowego w odniesieniu do instytucji kredytowych, które nie stosują zaawansowanej metody IRB.
- (6) W dniu 2 lutego 2021 r. Finansdepartementet (norweskie ministerstwo finansów), działając jako wyznaczony organ norweski do celów zarówno art. 133 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE, jak i art. 458 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przedłożył ERRS wniosek o odwzajemnienie wskaźnika bufora ryzyka systemowego zgodnie z art. 134 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE oraz o wartości minimalne wagi ryzyka zgodnie z art. 458 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

⁽⁶⁾ Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2015/2 z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie oceny skutków transgranicznych oraz dobrowolnej wzajemności środków polityki makroostrożnościowej (Dz.U. C 97 z 12.3.2016, s. 9).

⁽⁷⁾ Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2017/4 z dnia 20 października 2017 r. zmieniające zalecenie ERRS/2015/2 w sprawie oceny skutków transgranicznych oraz dobrowolnej wzajemności środków polityki makroostrożnościowej (Dz.U. C 431 z 15.12.2017, s. 1).

⁽⁸⁾ Dz.U. L 321 z 12.12.2019, s. 170.

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 253).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/873 z dnia 24 czerwca 2020 r. zmieniające rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do niektórych dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19 (Dz.U. L 204 z 26.6.2020, s. 4).

⁽¹¹⁾ Decyzja z dnia 10 grudnia 2021 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽¹²⁾ Decyzja z dnia 29 października 2021 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

- (7) Na wniosek skierowany do ERRS przez Finansdepartementet ERRS przyjęła zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2021/3⁽¹³⁾, tym samym włączając te środki do wykazu środków polityki makroostrożnościowej, które zgodnie z zaleceniem ERRS/2015/2 powinny być wzajemne.
- (8) W dniu 16 grudnia 2022 r. Finansdepartementet powiadomił ERRS o swoim zamiarze (i) ponownego ustalenia wskaźnika bufora ryzyka systemowego dla ekspozycji zlokalizowanych w Norwegii mającego zastosowanie do wszystkich instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności w Norwegii, oraz (ii) przedłużenia o dwa dodatkowe lata obowiązywania wartości minimalnych wagi ryzyka mających zastosowanie do ekspozycji z tytułu nieruchomości mieszkalnych i komercyjnych zlokalizowanych w Norwegii w odniesieniu do instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności w Norwegii przy użyciu metody IRB. Zgłoszone ponowne ustalenie i przedłużenie obowiązywania środków nie ma wpływu na ich kalibrację i konstrukcję. Finansdepartementet przedłużył jednak do dnia 30 grudnia 2023 r. okres stopniowego wprowadzania wskaźnika bufora ryzyka systemowego wynoszącego 4,5 % w odniesieniu do instytucji kredytowych, które nie stosują zaawansowanej metody IRB. Do tego dnia wskaźnik bufora ryzyka systemowego mający zastosowanie do ekspozycji zlokalizowanych w Norwegii ustala się na poziomie 3 % w przypadku instytucji kredytowych, które nie stosują zaawansowanej metody IRB. W odniesieniu do wzajemności tego środka należy zastosować podobny okres stopniowego wprowadzania w odniesieniu do zagranicznych instytucji kredytowych, które nie stosują zaawansowanej metody IRB.
- (9) Powiadomienia z 16 grudnia 2022 r. zawierały również wniosek do ERRS o dalsze zalecenie wzajemności w odniesieniu do wszystkich trzech środków. W odniesieniu do wzajemności bufora ryzyka systemowego Finansdepartementet zaproponował obniżenie progu istotności i ustalenie go na kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w wysokości 5 mld NOK, co od powiada około 0,16 % łącznej kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem instytucji kredytowych podlegających sprawozdawczości w Norwegii.
- (10) W odpowiedzi na wniosek Finansdepartementet oraz w celu (i) zapobieżenia wystąpieniu negatywnych skutków transgranicznych w postaci przenoszenia działalności i arbitrażu regulacyjnego, które mogłyby wynikać z wdrożenia środków polityki makroostrożnościowej stosowanych w Norwegii; oraz (ii) utrzymania równych warunków działania dla instytucji kredytowych w EOG - Rada Generalna ERRS podjęła decyzję o kontynuacji uwzględnienia tych środków na liście środków polityki makroostrożnościowej, w odniesieniu do których zaleca się zapewnienie wzajemności zgodnie z zaleceniem ERRS/2015/2 oraz o wprowadzeniu niewielkiej korekty parametrów zalecenia dotyczącego odwzajemnienia bufora ryzyka systemowego.
- (11) Zgodnie z wnioskiem Finansdepartementet próg istotności dla wzajemności bufora ryzyka systemowego powinien zostać obniżony i ustalony na kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w wysokości 5 mld NOK. Norweski rynek bankowy jest ściśle powiązany z rynkami w innych krajach nordyckich, takich jak Dania, Finlandia i Szwecja. Na zintegrowanym rynku finansowym niski próg istotności zapobiega potencjalnym ucieczkom i arbitrażowi regulacyjnemu, przyczyniając się tym samym do zachowania stabilności finansowej i równych warunków działania. Ponadto obciążenie administracyjne wynikające z wzajemności bufora ryzyka systemowego uznaje się za stosunkowo niskie, biorąc pod uwagę, że bufor ryzyka systemowego, który ma być stosowany przez władze norweskie, jest prostym i standardowym środkiem, a instytucje kredytowe i organy są już w stanie określić lokalizację ekspozycji w danym państwie. Ponieważ obniżenie progu istotności może wymagać przyjęcia nowych krajowych środków wzajemnych lub zmiany istniejących środków, zastosowanie powinien mieć standardowy trzymiesięczny okres przejściowy po opublikowaniu niniejszego zalecenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w celu wdrożenia środków wzajemnych. Jeżeli chodzi o wzajemność innych środków, o których mowa w powiadomieniach z dnia 16 grudnia 2022 r. i co do których ERRS nadal zaleca wzajemność, nie przewiduje się nowego okresu przejściowego, ponieważ wzajemność jest już zalecana w zaleceniu ERRS/2021/3.
- (12) Ponadto zalecenie ERRS/2021/3, które zmienia zalecenie ERRS/2015/2 w celu uwzględnienia środków przyjętych przez Norwegię, zostało wdrożone, gdy instytucje kredytowe posiadające zezwolenie w Norwegii nie były jeszcze objęte dyrektywą (UE) 2019/878. W związku z tym odpowiednie organy w państwach członkowskich, które dokonały już transpozycji dyrektywy (UE) 2019/878, były w stanie odwzajemnić norweski bufor ryzyka systemowego w sposób i na poziomie uwzględniającym nakładanie się wymogów kapitałowych mających zastosowanie w ich państwie członkowskim i w Norwegii lub różnice w tych wymogach. Dyrektywa (UE) 2019/878 została od tego czasu

⁽¹³⁾ Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2021/3 z dnia 30 kwietnia 2021 r. zmieniające zalecenie ERRS/2015/2 w sprawie oceny skutków transgranicznych oraz dobrowolnej wzajemności środków polityki makroostrożnościowej (Dz.U. C 222 z 11.6.2021, s. 1).

uwzględniona w Porozumieniu EOG i ma obecnie zastosowanie również w Norwegii. W związku z tym z zalecenia ERRS/2015/2 należy usunąć wszelkie odniesienia do dyrektywy (UE) 2019/878. Ponadto ERRS nie znalazła żadnych dowodów na to, że wskaźnik bufora ryzyka systemowego, ustalony na nowo przez władze norweskie, w pełni lub częściowo powieli funkcjonowanie bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym przewidzianego w art. 131 dyrektywy 2013/36/UE.

- (13) Niniejsza zmiana zalecenia ERRS/2015/2 nie ma wpływu na kontynuowanie zalecenia dotyczącego wzajemności krajowych środków makroostrożnościowych uruchomionych przez władze norweskie w dniu 31 grudnia 2020 r., jak określono w zaleceniu ERRS/2021/3. Obecne zmiany w zaleceniu ERRS/2015/2, z wyjątkiem obniżenia progu dobrowolnego odwzajemnienia bufora ryzyka systemowego oraz przedłużenia okresu stopniowego wprowadzania bufora ryzyka systemowego dla instytucji kredytowych, które nie stosują zaawansowanej metody IRB, mają charakter redakcyjny. W związku z tym nie zaleca się odnowienia okresu przejściowego na uznanie środków przyjętych przez Norwegię, jak opisano w zaleceniu ERRS/2021/3. Standardowy trzymiesięczny okres przejściowy po opublikowaniu niniejszego zalecenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ma zastosowanie wyłącznie do środków lub zmian do nich, które odwzajemniają bufor ryzyka systemowego i które organy krajowe muszą przyjąć ze względu na obniżenie progu istotności.
- (14) Należy zatem odpowiednio zmienić zalecenie ERRS/2015/2,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

Zmiany

W zaleceniu ERRS/2015/2 wprowadza się następujące zmiany:

1. w sekcji 1 w zaleceniu C(1) tekst dotyczący środków w Norwegii otrzymuje brzmienie:

- „— wskaźnik bufora ryzyka systemowego w wysokości 4,5 % dla wszystkich ekspozycji zlokalizowanych w Norwegii, stosowany zgodnie z art. 133 dyrektywy 2013/36/UE mającej zastosowanie do Norwegii i w Norwegii w dniu 31 grudnia 2022 r. zgodnie z warunkami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (*) (zwanego dalej „Porozumieniem EOG”) (zwanej dalej „dyrektywą CRD mającą zastosowanie do Norwegii 31 grudnia 2022 r.”) do wszystkich instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Norwegii;
- 20 % wartość minimalna średnich wag ryzyka (ważonych ekspozycją) dla ekspozycji na nieruchomości mieszkalne zlokalizowane w Norwegii, stosowana zgodnie z art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (vi) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 mającego zastosowanie do Norwegii i w Norwegii w dniu 31 grudnia 2022 r. zgodnie z warunkami Porozumienia EOG (zwanego dalej „rozporządzeniem CRR mającym zastosowanie w Norwegii 31 grudnia 2022 r.”) w odniesieniu do instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Norwegii i stosują metodę ratingów wewnętrznych (IRB) do obliczania regulacyjnych wymogów kapitałowych;
- 35 % wartość minimalna średnich wag ryzyka (ważonych ekspozycją) dla ekspozycji na nieruchomości komercyjne zlokalizowane w Norwegii, stosowana zgodnie z art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (iv) rozporządzenia CRR mającego zastosowanie w Norwegii 31 grudnia 2022 r. w odniesieniu do instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Norwegii i stosują metodę IRB do obliczania regulacyjnych wymogów kapitałowych.

(*) Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3”;

2. załącznik podlega zmianie zgodnie z załącznikiem do niniejszego zalecenia.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 6 marca 2023 r.

W imieniu Rady Generalnej ERRS
Francesco MAZZAFERRO
Szef Sekretariatu ERRS

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do zalecenia ERRS/2015/2 wprowadza się następujące zmiany:

1. postanowienia dotyczące środków wprowadzonych przez Norwegię otrzymują brzmienie:

- „— wskaźnik bufora ryzyka systemowego w wysokości 4,5 % dla ekspozycji zlokalizowanych w Norwegii, stosowany zgodnie z art. 133 dyrektywy 2013/36/UE mającej zastosowanie do Norwegii i w Norwegii w dniu 31 grudnia 2022 r. zgodnie z warunkami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwanego dalej »Porozumieniem EOG«) (zwanego dalej »dyrektywą CRD mającą zastosowanie do Norwegii 31 grudnia 2022 r.«) do wszystkich instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Norwegii;
- 20 % wartość minimalna średnich wag ryzyka (ważonych ekspozycją) dla ekspozycji na nieruchomości mieszkalne zlokalizowane w Norwegii, stosowana zgodnie z art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (vi) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 mającego zastosowanie do Norwegii i w Norwegii w dniu 31 grudnia 2022 r. zgodnie z warunkami Porozumienia EOG (zwanego dalej »rozporządzeniem CRR mającym zastosowanie w Norwegii 31 grudnia 2022 r.«) w odniesieniu do instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Norwegii i stosują metodę ratinów wewnętrznych (IRB) do obliczania regulacyjnych wymogów kapitałowych;
- 35 % wartość minimalna wag ryzyka (ważonych ekspozycją) dla ekspozycji na nieruchomości komercyjne zlokalizowane w Norwegii, stosowana zgodnie z art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (iv) rozporządzenia CRR mającego zastosowanie w Norwegii 31 grudnia 2022 r. w odniesieniu do instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Norwegii i stosują metodę IRB do obliczania regulacyjnych wymogów kapitałowych.”;

2. w punkcie „I. Opis środków” wprowadza się następujące zmiany:

(a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Ze skutkiem od dnia 31 grudnia 2020 r. Finansdepartementet (norweskie ministerstwo finansów) wprowadził trzy środki makroostrożnościowe, mianowicie: (i) bufor ryzyka systemowego dla ekspozycji zlokalizowanych w Norwegii zgodnie z art. 133 dyrektywy CRD mającej zastosowanie do Norwegii 31 grudnia 2022 r.; (ii) wartość minimalną wagi ryzyka dla ekspozycji z tytułu nieruchomości mieszkalnych zlokalizowanych w Norwegii, zgodnie z art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (iv) rozporządzenia CRR mającego zastosowanie do Norwegii 31 grudnia 2022 r.; oraz (iii) wartość minimalną wagi ryzyka dla ekspozycji z tytułu nieruchomości komercyjnych zlokalizowanych w Norwegii, zgodnie z art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (iv) rozporządzenia CRR mającego zastosowanie do Norwegii 31 grudnia 2022 r.”;

(b) w pkt 2 datę „31 grudnia 2022 r.” zastępuje się datą „30 grudnia 2023 r.”;

3. w punkcie „II. Wzajemność” wprowadza się następujące zmiany:

(a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

- „5a. Zaleca się, aby właściwe organy zapewniły wzajemność w odniesieniu do środków wprowadzonych w Norwegii dla ekspozycji zlokalizowanych w Norwegii zgodnie z art. 134 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE i art. 458 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Zaleca się, aby właściwe organy zapewniły wzajemność w odniesieniu do wskaźnika bufora ryzyka systemowego w ciągu 18 miesięcy od opublikowania zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2021/3 (**) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Wartości minimalne wagi ryzyka dla ekspozycji na nieruchomości mieszkalne i komercyjne w Norwegii powinny zostać odwzajemnione w standardowym trzymiesięcznym okresie przejściowym po opublikowaniu zalecenia ERRS/2021/3 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

- 5b. Ponieważ obniżenie progu istotności, o którym mowa w zaleceniu ERRS/2023/1 Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (***), może wymagać od odpowiedniego organu przyjęcia nowego krajowego środka wzajemnego lub zmiany istniejących środków krajowych odwzajemniających norweski środek bufora ryzyka systemowego, zastosowanie ma standardowy trzymiesięczny okres przejściowy po opublikowaniu zalecenia ERRS/2023/1 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w celu wdrożenia środków wzajemnych.

(**) Dz.U. C 222 z 11.6.2021, s. 1.

(***) Dotychczas nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym*.”;

(b) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy w danej jurysdykcji nie są dostępne te same środki polityki makroostrożnościowej zgodnie z zaleceniem C(2), zaleca się, aby odpowiednie organy, po konsultacji z ERRS, zastosowały dostępne w ich jurysdykcjach środki polityki makroostrożnościowej o najbardziej zbliżonym skutku w stosunku do środków, o których mowa powyżej, co do których zaleca się wzajemność. Zaleca się, aby odpowiednie organy przyjęły równoważne środki dotyczące wzajemności w odniesieniu do wartości minimalnych średniej wagi ryzyka dla ekspozycji z tytułu nieruchomości mieszkalnych i komercyjnych - w terminie 12 miesięcy oraz w odniesieniu do wzajemności wskaźnika bufora ryzyka systemowego - w terminie 18 miesięcy od opublikowania zalecenia ERRS/2021/3 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W zakresie, w jakim obniżenie progu istotności może wymagać od odpowiedniego organu przyjęcia nowego krajowego środka wzajemnego w sposób opisany w niniejszym ustępie lub zmiany istniejących środków krajowych odwzajemniających norweski środek bufora ryzyka systemowego, zastosowanie ma standardowy trzymiesięczny okres przejściowy po opublikowaniu zalecenia ERRS/2023/1 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w celu wdrożenia środków wzajemnych.”;

(c) skreśla się pkt 7;

4. w punkcie „III. Próg istotności” pkt 8 lit. (a) otrzymuje brzmienie:

„(a) w przypadku bufora ryzyka systemowego próg istotności ustala się na poziomie kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem wynoszącej 5 mld NOK, co odpowiada około 0,16 % łącznych ekspozycji ważonych ryzykiem instytucji kredytowych podlegających sprawozdawczości w Norwegii;”;
